

Eucharystia pogrzebowa w intencji śp. Abpa Bolesława Pylaka
Archikatedra Lubelska – 11 czerwca 2019 r.

TOBIE PANIE ZAUFALĘM

Nad trumną Księdza Arcybiskupa Pylaka przeczytaliśmy przed chwilą fragment Apokalipsy, ostatniej Księgi Pisma Świętego. Jest to księga Objawienia Jezusa Chrystusa skierowanego do św. Jana Apostoła, umiłowanego ucznia Pańskiego, autora czwartej Ewangelii i trzech listów apostoelskich.

Św. Jan Ewangelista jest – obok św. Jana Chrzciciela – współpatronem naszej Archikatedry. U samej góry pięknie odnowionego ołtarza nasz Patron przedstawiony jest – w czerwonych szatach – na wyspie Patmos, gdzie został wygnany przez cesarza Domicjana.

Apostoł jest wpatrzony w Maryję, Niewiastę obleczoną w Słońce, mającą księżyc pod stopami, tak jak Ją przedstawia Apokalipsa. W ręku Apostoła gęsie pióro, a na jego kolanach spoczywa obszerna Księga. To Księga Apokalipsy, w której św. Jan zapisuje przekazane mu widzenie.

Jezus Chrystus ukazany jest w tej Księdze jako Król i Sędzia, Władca wszystkich królów ziemi, Zmartwychwstały Baranek – chwalebny i tryumfujący, zapowiadający swoje powtórne przyjście, ku któremu zmierzają dzieje świata i losy ludzkości.

Mówi o sobie: „Ja jestem Alfa i Omega, początek i koniec, Ten który jest, który był i który przychodzi”. Wstąpił do nieba i zasiada po prawicy Ojca jako zwycięzca śmierci, piekła i szatana. Posłał nam od Ojca Bożego Ducha, który mówi do Kościoła i nim kieruje.

Odczytany dziś tekst Apokalipsy pozwala nam uchylić rąbka tajemnicy nieba. Prowadzi nas przed otwarte podwoje niebios i pozwala zaglądnąć do środka. Możemy się zachwycić widokiem nowego nieba i nowej ziemi. Nowość i świeżość są Biblii zawsze znakiem dobra i piękna. Nowa ziemia i nowe niebo to odnowiony i naprawiony wszechświat.

Dzieło odnowy przypisujemy Duchowi Świętemu. To On prowadzi Kościół i nieustannie go odmładza. To On wydobywa go z nieszczęścia i grzechu i rodzi nowe owoce świętości, według słów św. Pawła, że tam, gdzie wzmógł się grzech, tam jeszcze obficie rozlała się łaska. To On nie pozwala mu pozostać w dawnych schematach, ale wzbudza w nim nieustannie ożywcze prądy odnowy, powołuje nowych świętych i charyzmatyków.

Wielkim tchnieniem nowości i znakiem działania Ducha Bożego w Kościele był Sobór Watykański II, który gruntownie odnowił oblicze Kościoła katolickiego we wszystkich dziedzinach jego działalności. Nowe dzieje Kościoła dzielą się na okres przed Soborem Watykańskim drugim i czas posoborowy, który ciągle trwa.

Ksiądz Arcybiskup Bolesław Pylak przyjął święcenia biskupie 29 maja 1966 roku, pół roku po zakończeniu obrad soborowych, półtora miesiąca po uroczystych obchodach Tysiąclecia Chrztu Polski. Był pierwszym biskupem polskim

konsekrowanym w II Tysiącleciu chrześcijaństwa na naszych ziemiach. Na swoje biskupie zawołanie wybrał wówczas słowa „*In Te, Domine, speravi* – Tobie, Panie zaufałem”.

To hasło towarzyszyło mu przez 53 lata biskupstwa, które podzielić można na trzy etapy. Najpierw 9 lat posługi biskupa pomocniczego, zakończone powierzeniem mu roli wikariusza kapitulnego, czyli administratora diecezji, po śmierci biskupa Piotra Kałwy. Następnie przez 22 lata był biskupem diecezjalnym w Lublinie, przez ostatnie 5 lat jako pierwszy metropolita lubelskiej prowincji kościelnej. Ostatni etap, to 22 lata na emeryturze, podczas których wspomagał swoich następców w duszpasterstwie, służył dobrą i życzliwą radą, wspierał modlitwą i cierpieniem.

Z wdzięcznością wspominam niezmienną życzliwość, jaką mnie darzył, od pierwszego dnia przyścia do Lublina aż po ostatnie spotkanie na kilka dni przed śmiercią, 29 maja, w dniu 53. rocznicy jego święceń biskupich. Widziałem w nim ojca, zwłaszcza, że urodził się w tym samym roku i miesiącu co moi rodzice. Z wielką miłością i troskliwością opiekowały się nim dzielne Siostry Służki NMP – Siostra Krystyna i Siostra Stanisława. Niech im Bóg hojnie wynagrodzi!

Tobie, Panie, zaufałem! To zawołanie biskupie wzięte jest z zakończenia Hymnu Ambrojańskiego, zwanego *Te Deum*, śpiewanego od kilkunastu wieków w ważnych momentach życia Kościoła. Jego treścią jest podziękowanie za wielkie dzieła Boże, uroczyste wyznanie wiary, podsumowanie najważniejszych tajemnic zbawienia.

Polska milenijna wersja tego hymnu została zatwierdzona w roku 1966, w roku święceń biskupich księdza Bolesława Pylaka. Zaczyna się ona od słów: Ciebie, Boga, wysławiamy, a kończy modlitwą pełną ufności: „*Tobie, Panie, zaufałem, nie zawstydzę się na wieki*”. Te słowa zapisał zmarły Pasterz w swoim testamencie, którego ostatnie zdanie, nakreślone jego ręką, brzmi: „Do zobaczenia w domu Ojca. *In Te, Domine, speravi*”.

Dziś sprawujemy za Niego Eucharystię, ofiarę dziękczynienia. Dziś cała Archidiecezja Lubelska śpiewa uroczyste *Te Deum* za długie, piękne i bogate w owoce Ducha Świętego, życie zmarłego Pasterza.

Ciebie, Boga, wysławiamy, Tobie Panu wieczna chwała – za dar osoby Księdza Arcybiskupa Bolesława i za Jego niezmordowaną pasterską posługę. Jednym z jej priorytetów była troska o pogłębianie poczucia odpowiedzialności za Kościół u ludzi świeckich w duchu soborowej odnowy. Wspierał powstawanie wspólnot modlitewno-formacyjnych, takich jak Ruch Światło-Życie wraz z Kościołem Domowym, Droga Neokatechumenalna, Legion Maryi, Ruch Focolari i wiele innych. Przywiązywał dużą wagę do solidnego przygotowania narzeczonych do małżeństwa poprzez kursy przedmałżeńskie i poradnie rodzinne. Rozwijał działalność dobroczynną w parafiach poprzez tworzenie zespołów charytatywnych, co w perspektywie stało się dobrym przygotowaniem do działalności odnowionej Caritas.

Ciebie Boga wysławiamy – *Ciebie dziś wielbi święta pieśń Kościoła*, który jest w Lublinie.

Wielbimy Pana za epokowe dokonania związane z posługą Księdza Arcybiskupa Bolesława w diecezji: Budowa ponad 400 kościołów i kaplic, znaczne

pomnożenie liczby parafii, wzrost powołań kapłańskich i zakonnych, wyświęcenie prawie siedmiuset kapłanów, troska o należyłą formację alumnów, których liczba dla diecezji lubelskiej sięgnęła 380.

Dostrzegając rolę mediów w przekazie wiary, założył katolicką rozgłośnię radiową oraz wydawnictwo diecezjalne „Gaudium”, które m.in. przekazywało duże ilości Pisma Świętego i publikacji religijnych dla Kościoła na Wschodzie. Wysyłał księży na misję i do pracy duszpasterskiej na wszystkie strony świata. Był otwarty na dialog ekumeniczny i zabiegał o współpracę Kościołów chrześcijańskich.

Ze świętymi w blaskach mocy, wiecznej chwały zlej nam zdroje, zbaw, o Panie, lud sierocy, błogosław dziedzictwo swoje.

Błogosławione owoce przyniosła pobożność maryjna Arcybiskupa Bolesława. W episkopacie, obok Rady Głównej i Naukowej, należał także do Komisji Mariologicznej. Przygotował i przeprowadził uroczystości koronacyjne w czterech sanktuariach maryjnych: w Wąwolnicy, w Kazimierzu, w Janowie i w Katedrze. Zorganizował w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim Międzynarodowy Kongres Mariologiczny i Maryjny. Jako Wielki Kanclerz Uniwersytetu i jego profesor zabiegał o wysoki poziom i nauczania akademickiego, troszcząc się o bezpieczeństwo katolickiej uczelni, zagrożonej likwidacją niektórych wydziałów przez władze komunistyczne.

Za swoją działalność patriotyczną i w uznaniu zasług położonych w walce o niepodległość otrzymał wiele odznaczeń. Był członkiem honorowym Stowarzyszenia Oddziałów Partyzanckich Lubelszczyzny „Wolność i Niezawisłość” oraz honorowym obywatelem Miasta Lublina. Z troską o dobro Ojczyzny wspierał ruch Solidarności i cieszył się wielkim autorytetem wśród jej członków.

Jezu Chryste, *Tyś pokruszył śmierci wrota, starł jej oścień w Męki dobie* – przyjmij do chwały zmartwychwstania Twego wiernego Sługę. Prowadź go w niebios błogie bramy. Prosi Cię o to cała archidiecezja, wdzięczna za jego gorliwą posługę duszpasterską i troskę o rozwój życia religijnego. Doceniająca trafne odczytanie znaków czasu i podjęcie we właściwym momencie wielkiego dzieła odtwarzania i rozwijania struktur duszpasterstwa, osłabionych i zniszczonych przez XX-wieczne totalitaryzmy. Budująca się przykładem Jego osobistej pokory, skromności i szacunku wobec każdego człowieka.

Po wiek wieków nie ustanie, pieśń, co sławi Twoje czyny.

Trzy lata temu Ksiądz Arcybiskup obchodził złoty jubileusz święceń biskupich, pierwszy taki jubileusz w historii Kościoła w Polsce. Z tej racji Ojciec Święty Franciszek skierował do Jubilata następujące słowa: „Czcigodnemu Bratu Bolesławowi Pylakowi, Arcybiskupowi Seniorowi Lubelskiemu, świętującemu złoty jubileusz biskupstwa, wyrażamy nasze duchowe wsparcie i gorące życzenia, wspominając zarazem Jego gorliwą działalność duszpasterską wypełnianą mądrze w zmieniających się okolicznościach dla dobra powierzonej Mu trzody oraz profesorów i studentów Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, życzymy Mu wszystkiego, co najlepsze, a także chętnie udzielamy Jemu oraz Jego bliskim naszego Apostolskiego błogosławieństwa, prosząc o modlitwę w intencji naszej Piotrowej posługi”.

Złoty Jubileusz Księdza Arcybiskupa obchodziliśmy w Roku Miłosierdzia, obwołanym przez papieża Franciszka w całym Kościele. Słowo z papieskiej bulli *Misericordiae vultus*, ukazuje najgłębszy fundament tej ufności, jaką złożył w miłosierdziu Bożym nasz zmarły Pasterz:

„Z serca Przenajświętszej Trójcy, z nieprzeniknionych głębokości tajemnicy Boga, wytryska i nieprzerwanie płynie wielka rzeka miłosierdzia. To źródło nigdy się nie może wyczerpać, bez względu na to, jak wielu do niego przyjdzie. Za każdym razem, gdy ktoś będzie go potrzebował, będzie mógł do niego przystąpić, ponieważ miłosierdzie Boga nie ma końca. Tak jak nieprzeniknione są głębokości tajemnicy, którą w sobie zawiera, tak też niewyczerpane jest bogactwo, które od niej pochodzi”.

Siostry i Bracia, razem z naszym zmarłym Pasterzem i w Jego imieniu, wołamy do Boga o miłosierdzie dla nas i całego świata:

In Te, Domine, speravi, non confundar in aeternum.

Tobie, Panie, zaufałem, nie zawstydzę się na wieki.